

Pésence po nemških.

Dragoljubec.

„Povej mi, dragoljubec moj!
Zakaj zvončât ves cvét je tvoj?“

Májnik, kralj naš, misli priti,
Hčem mu prihod obzvoniti,
Da razlégne se v okrógu
Po goricah in po lôgu,
Ter napróti zablíščé
Cvétke mu in zadišé.

Krkelili!

Krkelili!
Petelinček vas budi!
Zláto solnce vže ne spava,
Davno po obnébji plava,
In skorjanec se dvigúje,
V zraku sebe sam radúje;
A bečéla medováča
S cvetja se brenčé povráča;
Jagnje belo v rósno trávo
Skače z materjo v dobrovo.
Kadar dan se zazori,
Na dvorišči zazvenčí
Kúr glasnó: krkelili!

Jágodica.

V dehtécej šumi jágodica stala,
„Oj, pridi pó-me,“ dečku je dejála,
„Rudeča lica čvrsto mi žaré.“

A deček mladi nij prišél,
In jágodo je polž ujél,
Ujél do smrti jo, gorjé!

Ko deček zópet v šumo zájde,
Zeléno le nje krilce nájde,
A njega zabolí srcé.

Lujina Pezjakova.

Otroci! ne hodite na nevarne visočine.

Povedati vam hočem resnično a žalostno prigodbo, katera se je zgodila letos v nekem trgu na slovenskem Štajarskem. Bilo je na belo nedeljo po póludne. Trije dečki iz prvega razreda ljudske šole spravijo se na nek oder pred hlevom. Da si je bilo nevarno na precej visokem odru, vender skačejo brezskrbni dečki brez vsega strahú sem ter tjá. A kaj se zgodi? Tram, ki je bil preveč na koncu, preobrne se ter potegne vse tri dečke s soboj. Dva dečka padeta še dosti srečno na tla, ter se le malo poškodujeta, a tretji deček Vinko, sin davkarskega uradnika, priletí z glavo ob kamen in tram pade na ubozega dečka. Težko poškodovanega odnesó v hišo njegovih starišev. Stariši pokličejo zdravnika, a ta nema dosti upanja, da bi ga ohranil pri življenji. In res, družega dné v jutro je umrl še le osem let stari Vinko, veselje svojih starišev, zapustivši je v velikej žalosti in bridkosti. Čez dva dni je spremila vsa šolska mladina nesrečnega Vinka k zadnjemu počitku na pokopališče. Na njegovem grobu so govorili gospod župnik k zbranej mladini nekoliko svarilnih besed priporočajoč jim, kako je treba vselej slušati ljube stariše in svoje dobre učitelje. — Otroci, ne hodite nikoli od svojih roditeljev, ako vam ne pripusté; a posebno ne hodite na nevarne visočine. Prigovor pravi: Kdor nevarnost ljubi, pogubi se. Resničnost tega prigovora vam kaže nesreča, ki vam jo sem povedal v svarilen izgled.